

Polska Izba Nieruchomości Komercyjnych

SZCZEGÓŁOWE OMÓWIENIE PROBLEMATYKI PRZEPISÓW WHT

w tym orzecznictwa TSUE oraz sądów krajowych
a także rozwiązań legislacyjnych i praktyki
dotyczących zasad poboru WHT w wybranych
państwach UE

Istota znowelizowanych przepisów i problemów związanych z ich stosowaniem

Zgodnie z obowiązującą od 2019 r. definicją¹ za rzeczywistego właściciela uznawany jest podmiot, który spełnia łącznie następujące warunki:

- a) *otrzymuje należność dla własnej korzyści, w tym decyduje samodzielnie o jej przeznaczeniu i ponosi ryzyko ekonomiczne związane z utratą tej należności lub jej części,*
- b) *nie jest pośrednikiem, przedstawicielem, powiernikiem lub innym podmiotem zobowiązanym prawnie lub faktycznie do przekazania całości lub części należności innemu podmiotowi,*
- c) *prowadzi rzeczywistą działalność gospodarczą w kraju siedziby, jeżeli należności uzyskiwane są w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, przy czym przy ocenie, czy podmiot prowadzi rzeczywistą działalność gospodarczą przepis art. 24a ust. 18 ustawy o CIT stosuje się odpowiednio – definicja wymaga, aby odbiorca należności płatności prowadził rzeczywistą działalność gospodarczą w kraju jego rezydencji podatkowej (polskie przepisy łączą „klasyczne” ujęcie rzeczywistego właściciela z wymogami dot. prowadzenia rzeczywistej działalności gospodarczej, w tym posiadania znacznej substancji biznesowej).*

Oprócz w/w regulacji, w trakcie 2020 r. roku mają wejść w życie zmiany dotyczące poboru podatku u źródła – zmiana mechanizmu zwolnienia u źródła (ang. *relief at source*) na pobór i zwrot podatku (ang. *pay and refund*). Przepisy w tym zakresie zostały opublikowane z początkiem 2019 r., jednak ich stosowanie zostało odroczone na podstawie Rozporządzeń Ministra Finansów.

Wskazane zmiany w polskim prawie podatkowym wydają się być co do kierunków zbieżne z międzynarodowym trendem w zakresie walki z nadużyciami prawa oraz oszustwami podatkowymi. Jednocześnie, wszelkie ograniczenia nakładane przez kraje UE muszą pozostać zgodne z przepisami dyrektyw (w szczególności nie mogą naruszać podstawowych swobód UE, w tym swobody przedsiębiorczości oraz swobody przepływu kapitału) jak i celami i zobowiązaniami wynikającymi z umów międzynarodowych. Zbyt restrykcyjne regulacje mogą bowiem doprowadzić do efektywnego opodatkowania w Polsce płatności, które na mocy obowiązującego prawa (w tym wiążących międzynarodowych umów) korzystają ze zwolnienia (bądź preferencyjnej stawki).

W tym kontekście, należy zwrócić uwagę na problematykę wynikającą z polskich definicji, w szczególności:

- Pozytywna przesłanka „prowadzenia rzeczywistej działalności gospodarczej w kraju siedziby” nie ma umocowania w koncepcji nadużycia UPO, lecz znajduje ugruntowanie w przepisach o zagranicznych jednostkach

---

¹ Ustawa z dnia 23 października 2018 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawy - Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. z 2018 r., poz. 2193.

kontrolowanych (**CFC**). Również w tym zakresie, definicja wybiega daleko poza ramy wytyczone w Komentarzu do MK OECD. Idąc dalej, wymóg badania substancji ekonomicznej nie wpisuje się w element definicji rzeczywistego właściciela, a jest to raczej element analizy w ramach stosowania klauzuli *principle purpose test* (PPT);

- Dodatkowo, przepisy obowiązujące od 1 stycznia 2019 r. nakładają na polskiego płatnika obowiązek dochowania należytej staranności w weryfikacji warunków do zastosowania zwolnienia lub obniżonej stawki podatku u źródła. Wydaje się, że jest to nieproporcjonalne obciążenie, sprzeczne z doktryną nienakładania nazbyt uciążliwych, lub niemożliwych do spełnienia wymogów administracyjnych, wypracowaną w orzecznictwie TSUE². Dodatkowo, przepisy nie wskazują jakie działania powinny zostać podjęte przez płatnika w ramach należytej staranności i jaki jej poziom powinien zostać zachowany w odniesieniu do konkretnych typów płatności.
- przepisy wpływają również w istotnym stopniu na polskich podatników. Polskie spółki holdingowe powinny bowiem posiadać analogiczny poziom *substance* co zagraniczni odbiorcy płatności – mimo, iż w takim przypadku wypłacany przez płatników kapitał pozostaje na terytorium Polski (prowadzi to do ekonomicznego podwójnego opodatkowania mimo implementacji Dyrektywy P/S).

W konsekwencji wprowadzenie środków prawnych, które automatycznie wykluczają określone kategorie podatników z możliwości skorzystania z preferencji podatkowych bez konieczności udowodnienia przez organy podatkowe jakichkolwiek dowodów związanych z nadużyciem prawa wydaje się być praktyką nieproporcjonalną do celów walki z takimi nadużyciami bądź oszustwami podatkowymi. Wyważenie tych interesów jest niewątpliwie zadaniem trudnym, co jest zresztą widoczne na gruncie mnogości rozwiązań implementowanych przez kraje UE, jak również praktyki międzynarodowej obserwowanej na tle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej: **TSUE**) (por. niżej).

Niemniej, na gruncie analizowanej praktyki państw UE można zaobserwować pewne wspólne kierunki dla wykładni takich ograniczeń.

Przede wszystkim, zagraniczne organy podatkowe starają się akceptować uzasadnienie biznesowe – inne niż fakt prowadzenia realnej działalności gospodarczej – dla istnienia danego podmiotu w grupie. Przykładowo, takim uzasadnieniem może być: (i) historyczne nabycie spółki holdingowej (zamiast przeprowadzania kilkunastu niezależnych transakcji związanych z nabyciem spółek operacyjnych), (ii) polityka grupy związana z grupowaniem spółek operacyjnych w danym regionie / linii biznesowych pod spółką holdingową, ograniczenia prawne związane z likwidacją danej spółki (np. istniejące roszczenia względem danego podmiotu lub prawo pierwokupu przysługujące innym

---

² Por. Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation v Commissioners of Inland Revenue (C-524/04), s. 82.

podmiotom), (iii) konieczność stworzenia sub-holdingu spółek na cele bankowej sekurytyzacji wierzytelności, (iv) przygotowanie struktury grupy do przyszłej sprzedaży (pozwala to na sprzedaż portfela udziałowego na podstawie jednej transakcji nabycia udziałów spółki holdingowej) czy też (v) istnienie spółki grupującej interesy dwóch lub więcej inwestorów z różnych jurysdykcji (spółki typu joint-venture). Brany są również po uwagę aspekt czasowy oraz funkcjonalny związany z formatowaniem się całej grupy i poszczególnymi płatnościami, z którego wynika, że dana płatność pociągająca za sobą korzyść podatkową nie była warunkowana głównie uzyskaniem korzyści podatkowej, lub nawet jeśli pozwalała na uzyskanie takiej korzyści to była wynikiem typowej w danych okolicznościach praktyki biznesowej.

Odmowa korzyści, w przypadku, w którym mimo braku substancji biznesowej odbiorcy płatności nie dochodzi do nadużycia prawa / oszustwa podatkowego – ze względu na występowanie dostatecznego uzasadnienie biznesowego – jest bowiem nie do pogodzenia z celami Dyrektyw UE oraz zawartych przez Polskę traktatów międzynarodowych i w przyszłości może stać się istotnym ogniwem sporu na poziomie międzynarodowym jak i osłabiać zaufanie potencjalnych inwestorów. Z tej perspektywy, kluczowym wydaje się wprowadzenie rozwiązań, które powalają na stosowanie wprowadzonych przepisów w sposób zgodny z tym międzynarodowym podejściem.

Jak wskazywaliśmy na wstępie, naszym zdaniem, powyższe cele mogą zostać osiągnięte poprzez implementację proponowanych przepisów dającym podatnikom:

- prawo zastosowania stawki podatku obowiązującej między krajem siedziby płatnika i rzeczywistego właściciela (tzw. *look through approach*³) / badania substancji kolejnych podmiotów w strukturze w celu oceny, czy w analizowanej sytuacji ma miejsce nadużycie prawa podatkowego; oraz
- możliwość badania substancji odbiorcy należności na gruncie skonsolidowanym, tj. z uwzględnieniem działalności prowadzonej przez spółki powiązane zlokalizowane w danej jurysdykcji (konceptcja *consolidated substance*), w ramach której wspierane są funkcje odbiorcy płatności (np. świadczone są usługi zarządzania, wsparcia itp.).

Poniżej przedstawione zostały uwagi dot. możliwości zastosowania zwolnienia z WHT na podstawie Dyrektyw UE / zwolnienia lub obniżonych stawek WHT w oparciu o umowy międzynarodowe, na gruncie (i) orzecznictwa TSUE oraz sądów spoza UE, (ii) orzecznictwa Polskich sądów administracyjnych (iii) projektu

---

³ Por. raport OECD z 1999 „The Application of the OECD Model Tax Convention to Partnerships” pkt. 54, 65, 73, w którym wskazano, że jeśli spółka w państwie źródła jest transparentna, to należy zastosować UPO (o ile jest) między państwem rezydencji i państwem wspólników tej spółki będącymi podatnikami w stosunku do otrzymywanego przez spółkę dochodu. *Per analogiam*, taki sam sposób postępowania powinien znaleźć zastosowanie w przypadku stwierdzenia, że podmiot do którego dokonywana jest płatność nie jest jej rzeczywistym właścicielem. Podobnie Luc de Broe, [w:] *International Tax Planning and Prevention of Abuse: A Study under Domestic Tax Law, Tax Treaties and EC Law in Relation to Conduit and Base Companies*, Doctoral Series IBFD – Academic Council, Vol. 14, Amsterdam, s. 13 i 14

objaśnień dot. poboru WHT oraz (iv) rozwiązań funkcjonujących w praktyce międzynarodowej (wybranych ustawodawstwach zagranicznych). Uwagi te dotyczą w szczególności warunków dla ewentualnej odmowy przyznania korzyści na gruncie WHT oraz praktyki / dopuszczalności podejścia *look through* i *consolidated substance*.

Orzecznictwo TSUE oraz podejście krajów spoza UE

Zgodnie z poglądem ukształtowanym w orzecznictwie TSUE, ograniczenie swobód gwarantowanych prawem UE, możliwe jest jedynie w przypadku czysto sztucznych struktur, których celem jest uniknięcie należnego podatku krajowego⁴. Na gruncie orzecznictwa TSUE została wpracowana również ogólna zasada prawa, zgodnie z którą podmioty prawa nie mogą powoływać się na przepisy prawa Unii w sposób noszący znamiona oszustwa lub nadużycia⁵.

Jednocześnie, jak wskazuje TSUE, aby zbadać, czy dana transakcja lub struktura ma na celu oszustwo lub nadużycia prawa, każdorazowo należy dokonać całościowej oceny danej transakcji⁶, co należy do obowiązków organu, a nie podatnika. Organy nie powinny również stosować w tym zakresie domniemań dowodowych⁷.

Niezależenie od problematyki odmowy korzyści traktatowych w sytuacji nadużycia prawa, w najnowszym orzecznictwie TSUE można również znaleźć nawiązania to zastosowania koncepcji *look through*.

Do wskazanego zagadnienia TSUE odniósł się w wyrokach z 26 lutego 2019 r.⁸ dotyczącego stosowania zwolnienia dla odsetek z Dyrektywy I/R. Jak wskazał TSUE sama okoliczność, że spółka, która otrzymuje odsetki w państwie członkowskim, nie jest ich „właścicielem”, nie musi oznaczać, że przewidziane w Dyrektywie I/R zwolnienie nie ma zastosowania. Wydają się bowiem możliwe przypadki, w których takie odsetki są zwolnione na tej podstawie w państwie źródła, jeżeli spółka je otrzymująca przekazuje je właścicielowi mającemu siedzibę w Unii i spełniającemu także wszystkie przesłanki ustanowione w Dyrektywie I/R dla skorzystania z takiego zwolnienia⁹.

Druga z omawianych w niniejszym piśmie koncepcji kwestionującej traktowanie odbiorcy należności jako samodzielnego, niezależnego bytu bez uwzględniania sytuacji i polityki grupy kapitałowej, do której należy odbiorca należności została potwierdzona przez TSUE w dwóch sprawach rozpatrywanych na gruncie niemieckich regulacji, mianowicie wspomnianego już wyroku Deister Juhler oraz

⁴ Wyrok TSUE z 12 września 2006 r. w sprawie Cadbury Schweppes, C-196/04, pkt 75.

⁵ Wyrok TSUE z 9 marca 1999 r. w sprawie Centros, C-212/97, pkt 24.

⁶ Wyrok TSUE z 20 grudnia 2017 r. w sprawach połączonych Deister Holding AG (C-504/16) i Juhler Holding A/S (C-613/16) (**Deister Juhler**), pkt 62; wyrok TSUE z dnia 7 września 2017 r. w sprawie Egiom SAS oraz Enka SA (C-6/16), (**Egiom Enka**) pkt 32.

⁷ Wyrok TSUE z 26 lutego 2019 r. w połączonych sprawach Skatteministeriet przeciwko N Luxembourg 1 (C 115/16), X Denmark (C 118/16), C Danmark I (C 119/16), Z Denmark (C 299/16), pkt 135, 137.

⁸ Wyrok TSUE z 26 lutego 2019 r. w połączonych sprawach Skatteministeriet przeciwko N Luxembourg 1 (C 115/16), X Denmark (C 118/16), C Danmark I (C 119/16), Z Denmark (C 299/16).

⁹ Tamże, pkt 94.

GS¹⁰. Koncepcja ta została następnie uwzględniona przez niemieckie organy podatkowe (por. niżej).

W pierwszym ze wskazanych wyroków TSUE wskazał, iż: (...) *stwierdzenie tego rodzaju konstrukcji wymaga przeprowadzenia każdorazowo całościowego badania danej sytuacji dotyczącej takich elementów¹¹, jak cechy organizacyjne, gospodarcze lub inne istotne cechy grupy spółek, do której należy dana spółka dominująca oraz struktur i strategii owej grupy¹².*

Podejście to zostało rozwinięte w drugim z orzeczeń, gdzie TSUE podkreślił, że oprócz ww. cech, przy badaniu ewentualnego nadużycia prawa organy podatkowe powinny wziąć pod uwagę strukturę grupy kapitałowej jak i przyjętą przez taką grupę strategię.

TSUE podkreśla więc wskazany we wstępie aspekt temporalny oraz funkcjonalny istnienia danego podmiotu w grupie kapitałowi. Z zaprezentowanych wyroków można wysnuć wniosek, że wszystkie spółki, które są zasadniczo lub wyłącznie zaangażowane w posiadanie udziałów w innych spółkach lub w zarządzanie, nadzorowanie innych spółek, są prawnie chronione przez unijne traktaty. Ochrona ta obejmuje nawet przedsiębiorstwa, które nie posiadają własnych biur, ale korzystają z pomieszczeń i innych urządzeń oraz personelu innych przedsiębiorstw należących do grupy, o ile jest to współmierne do zakresu i charakteru działalności tych przedsiębiorstw. Takie przedsiębiorstwa nie mogą być postrzegane jako całkowicie sztuczne struktury, których jedynym celem jest unikanie opodatkowania¹³.

Niezależnie od podejścia wypracowanego w państwach europejskich, chcielibyśmy zwrócić uwagę na zidentyfikowaną przez nas, najnowszą praktykę orzeczniczą innych państw będących członkami OECD. Ciekawym przykładem jest tutaj niedawny wyrok kanadyjskiego apelacyjnego sądu podatkowego w sprawie Alta Energy¹⁴, dotyczącej zastosowania UPO zawartej pomiędzy Kanadą i Luksemburgiem. W sprawie tej sąd wskazał, że status rezydenta podatkowego oraz spełnienie kryterium rzeczywistego właściciela (w ujęciu MK OECD), wystarczają dla uzyskania korzyści z UPO¹⁵. Badanie powiązań biznesowych i stopnia ekonomicznej substancji, co do zasady, nie może prowadzić do odmowy takich korzyści, jeśli w samej treści UPO nie ma warunków, co do odpowiedniego poziomu substancji ekonomicznej i biznesowego uzasadnienia. Nie ma natomiast możliwości stosowania kryterium substancji ekonomicznej dla ustalania statusu *beneficial ownera*.

---

¹⁰ Postanowienie TSUE z dnia 14 czerwca 2018 r. w sprawie GS, C-440/17 (dostępna wyłącznie francuska oraz niemiecka wersja językowa całości postanowienia oraz teza w języku polskim).

¹¹ GS, pkt 57.

¹² Deister Juhler, pkt 74.

¹³ B. Kuźniacki, ETS The ECJ as a Protector of Tax Optimization via Holding Companies, Intertax, tom 47, wydanie 3, s. 323.

¹⁴ Orzeczenie z dnia 12 lutego 2020 r. Canada v. Alta Energy Luxembourg S.A.R.L., 2020 FCA 43 (CanLII) (<https://www.canlii.org/en/ca/fca/doc/2020/2020fca43/2020fca43.html>).

¹⁵ Ibidem, pkt 65.

Wskazany przykład praktyki międzynarodowej sugeruje, że „mieszanie” substancji ekonomicznej ze statusem rzeczywistego właściciela nie tylko nie ma swojego potwierdzenia w treści przepisów o UPO, orzecznictwa, ale i metodologicznie nie ma uzasadnienia w procesie identyfikacji i zapobieganiu nadużyć umów o UPO.

Orzecznictwo sądów administracyjnych

W zakresie stosowania podejścia *look through* należy zaznaczyć, że znajduje ono również wyraźne podstawy w świetle dotychczasowego orzecznictwa polskich sądów administracyjnych. Jak przykładowo wskazał NSA¹⁶, w sytuacji, gdy płatność dokonywana jest na rzecz pośrednika będącego rezydentem określonego państwa, który następnie przekazuje tę płatność ostatecznemu odbiorcy, państwo, w którym powstaje dana płatność nie jest zobowiązane do zastosowania, wobec tego pośrednika postanowień umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania. Nie oznacza to natomiast braku możliwości zastosowania postanowień umowy wobec ostatecznego odbiorcy odsetek, który jako faktyczny odbiorca jest „osobą uprawnioną do odsetek”. Stąd, w ocenie NSA, błędne jest stanowisko, że umowa o unikaniu opodatkowania znalazłaby zastosowanie jedynie wówczas, gdy odsetki wypłacane zostały bezpośrednio osobie uprawnionej.

Podobny podgląd został wyrażony również w najnowszym orzecznictwie sądów administracyjnych. Przykładem są orzeczenia WSA w Gliwicach¹⁷, z których wynika, że w sytuacji, gdy bezpośredni odbiorca płatności nie może być uznany za ich rzeczywistego właściciela, nie stoi to na przeszkodzie, aby poszukiwać dalej podmiotu będącego rzeczywistym właścicielem i w stosunku do tego podmiotu stosować przepisy odpowiedniej umowy o unikaniu opodatkowania. Jak zauważył sąd: „rozumienie pojęcia *„odbiorca odsetek jest ich właścicielem”* należy rozumieć w ten sposób, że podmiot ostatecznie otrzymujący odsetki jest równocześnie ich właścicielem. (...) Nie chodzi o to, aby *„odbiorca odsetek”* był odbiorcą bezpośrednim, ale o to, by jako odbiorca faktyczny (a nie pośrednik) był ich właścicielem, a zatem *„osobą uprawnioną”* do odsetek. Innymi słowy, by ostatni podmiot w łańcuchu transakcji przelewów *„odsetek”* był jego właścicielem i ma siedzibę na terenie drugiego z umawiających się Państw. (...)”.

Projekt objaśnień dot. podatku u źródła

Do możliwości zastosowania podejścia *look through* odwołuje się także projekt objaśnień podatkowych z dnia 19 czerwca 2019 r. w zakresie zasad poboru podatku u źródła („**Projekt Objasnień**”).

Jak wskazano w Projekcie Objasnień, podmioty pośredniczące, a więc te, które co do zasady nie spełniają definicji rzeczywistego właściciela, nie powinny korzystać z uprawnień przyznawanych przez poszczególne UPO. Niemniej jednak z

---

¹⁶ Wyrok NSA z dnia 11 marca 2015 r., sygn. II FSK 215/13; interpretacja Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie, 4 stycznia 2017 r., znak 1462-IPPB5.4510.1010.2016.1.PW.

¹⁷ Wyroki WSA w Gliwicach z 4 lutego 2020 r., sygn. I SA/GI 1488/19 (uzasadnienie pisemne) oraz 30 stycznia 2020 r., sygn. I SA/GI 1490/19 (uzasadnienie ustne).

przewidzianych w UPO i prawie Unii Europejskiej (tzn. Dyrektywy P/S i I/R) mogą korzystać inwestorzy (udziałowcy) z kraju objętego tymi postanowieniami, jeżeli są oni podatnikami w stosunku do otrzymanej należności i spełniają inne warunki przewidziane dla tych uprawnień (np. w określonych sytuacjach posiadają status rzeczywistego właściciela). Rozwiązanie to odpowiada koncepcji znanej pod nazwą *look through approach*¹⁸. Jeżeli zachodzi taka sytuacja, tzn. rzeczywistym właścicielem należności jest ten inny podmiot (co należy wykazać lub zbadać) wówczas do opodatkowania podatkiem u źródła będą miały zastosowanie przepisy UPO lub przepisy krajowe wdrażające dyrektywy unijne właściwe dla państwa rezydencji tego podmiotu¹⁹.

Praktyka międzynarodowa

Poniżej prezentujemy znane nam przepisy oraz praktykę państwa europejskich (dane zebrane na podstawie materiałów oraz rozmów z zagranicznymi doradcami podatkowymi), w zakresie stosowania ww. koncepcji.

Przegląd rozwiązań stosowanych w wybranych jurysdykcjach wskazuje, że brak jest jednolitych praktyk dotyczących stosowania podejścia *look through* oraz *consolidated substance* (brak jest sztywnych reguł, a każde z Państw wypracowało indywidualne podejście). Tym niemniej, koncepcje te nie stanowią *novum*, i pojawiają się zarówno w praktyce organów podatkowych jak i sądów administracyjnych.

Zależnie od analizowanego kraju, stosowanie w/w koncepcji przybiera różnorodne formy. W części krajów kwestia ta została uregulowana w sposób sformalizowany, np. poprzez wydanie przez Ministerstwo Finansów określonych wytycznych, objaśnień lub konkretnych zapisów traktatowych. Przykładem takiego krajów jest m.in. Austria, gdzie wprost zostało potwierdzone prawo podatnika do zastosowania zwolnienia WHT, jeżeli 100% udziałowcem odbiorcy należności, który nie spełnia wymogu w zakresie *substance* jest inna spółka z siedzibą w UE, która spełnia opisane warunki. Wskazane podejście widoczne jest również w orzecznictwie austriackiego naczelnego sądu administracyjnego. Również Niemcy, które początkowo wprowadziły rygorystyczne przepisy dotyczące statusu odbiorcy należności – w oparciu o wyroki TSUE – zmieniły taką praktykę. Aktualnie organy podatkowe zobowiązane są badać cały kontekst funkcjonalny istnienia danego podmiotu w grupie (tj. konieczna jest weryfikacja takich elementów, jak cechy organizacyjne, gospodarcze lub inne cechy grupy spółek, do której należy dana spółka dominująca oraz struktur i strategii owej grupy). W Republice Czeskiej obowiązek stosowania stawki właściwej dla relacji płatnik – beneficjent rzeczywisty istnieją już od 2006 r., a dzięki wydawanym wytycznym powstała praktyka pozwalająca na stosowanie zwolnienia z Dyrektyw UE również w przypadku posiadania udziałów w sposób pośredni.

---

¹⁸ Projekt Objaśnień, str. 15.

¹⁹ Projekt Objaśnień, str. 22.

W innych jurysdykcjach nawet mimo jasnych wytycznych w tym zakresie, organy podatkowe starają się wyklądać przepisy w sposób zgodny celem Dyrektyw UE oraz UPO. Innymi słowy, tam, gdzie brak jest ryzyka nadużycia prawa, prawo płatnika do zastosowania zwolnienia lub niższa stawka WHT nie jest kwestionowane (m.in. Hiszpania, Holandia, Luksemburg, Włochy).

Kraj	Regulacja
<p>Austria</p>	<p>W Austrii obowiązuje Rozporządzenie Federalnego Ministra Finansów w sprawie potrącania podatku od zysków kapitałowych i jego zwrotu spółce dominującej i spółce zależnej w rozumieniu Dyrektywy P/S.</p> <p>Rozporządzenie reguluje kwestie związane z nadużyciem prawa przy stosowaniu zwolnienia z Dyrektywy P/S, jak również wprowadza wymogi w zakresie substancji biznesowej podatników o ograniczonym obowiązku podatkowym w Austrii. Zgodnie z rozporządzeniem – na cele stosowania zwolnienia – płatnik powinien uzyskać od podatnika oświadczenie, że prowadzi on działalność operacyjną szerszą niż wyłącznie zarządzanie posiadanymi aktywami, posiada personel oraz biuro.</p> <p>Co do zasady, w przypadku spełnienia ww. warunków możliwe jest zwolnienie należności z podatku u źródła.</p> <p>Niemniej, zgodnie z obserwowaną praktyką austriackich organów podatkowych podatnik co do zasady powinien mieć prawo do zastosowania WHT, jeżeli 100% udziałowcem odbiorcy należności, który nie spełnia wymogu w zakresie <i>substance</i> jest inna spółka z siedzibą w UE, która spełnia opisane warunki (<i>look through approach</i>).</p> <p>Wskazane podejście, zostało wprost potwierdzone w pismach austriackiego ministerstwa finansów, o charakterze zbliżonym do polskich objaśnień podatkowych (tzw. EAS – „Express Antwort Service” w zakresie dotyczącym stosowania zwolnienia z Dyrektywy P/S (EAS 3414). W świetle wskazanego pisma, <i>substance</i> kolejnych podmiotów jest wspierający, jeśli chodzi o prawo do zastosowania zwolnienia z WHT przez płatnika. W piśmie wskazano w szczególności, iż nie dochodzi do potrącenia podatku u źródła, jeżeli 100% udziałowcem odbiorcy należności jest operacyjna spółka spełniająca warunki do stosowania takiego zwolnienia (w zakresie posiadania <i>substance</i>)²⁰.</p>

²⁰ Ein KESt-Abzug kann unterbleiben, wenn „hinter“ einer die Dividenden empfangenden Holdinggesellschaft eine operativ tätige, zu 100% beteiligte Muttergesellschaft steht, bei der für sich betrachtet die Voraussetzungen für eine Quellensteuerentlastung vorliegen.

Takie podejście wydaje się też wychodzić naprzeciw celom Dyrektyw. O ile bowiem finalnym rzeczywistym właścicielem jest spółka zlokalizowana w UE – brak jest ryzyka nadużycia w zakresie stosowania zwolnienia.

Wskazane podejście widoczne jest również w orzecznictwie austriackiego naczelnego sądu administracyjnego (niem. Verwaltungsgerichtshof). W szczególności, w ostatnim wyroku z 27 marca 2019 r. (sygn. 2018/13/0004), sąd uznał, że mimo iż luksemburska spółka z ograniczoną odpowiedzialnością będąca bezpośrednim udziałowcem austriackiej spółki akcyjnej zarządzającej lotniskami nie posiadała tzw. substance (brak pracowników, wykonywania jakichkolwiek czynności w ramach prowadzonej działalności) ma prawo do otrzymania zwrotu pobranego i wpłaconego przez płatnika WHT z uwagi na fakt, że warunki te spełnione były przez jego bezpośredniego udziałowca będącego również spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Luksemburgu (spółka posiadała biuro w Luksemburgu oraz zatrudniała 3 pracowników).

Sąd nie tylko oparł swoje rozstrzygnięcie na zasobach i działalności prowadzonej przez pośredniego udziałowca – przyznając na tej podstawie prawo do zastosowania zwolnienia z Dyrektywy, ale również podkreślił, że stworzenie określonej struktury właścicielskiej w Europie może być ekonomicznie uzasadnione – np. z uwagi na możliwość profesjonalnego zarządzania długoterminowymi inwestycjami zlokalizowanymi w krajach UE przez spółkę holdingową posiadającą kilku pracowników – nawet jeżeli te cele biznesowe mogą być osiągnięte w inny sposób, np. poprzez utworzenie spółki holdingowej w krajach trzecich.

W innym wyroku z dnia 26 czerwca 2014 r. (sygn. 2011/15/0080), austriacki naczelny sąd administracyjny uznał, że struktura z udziałem pustej spółki holdingowej z siedzibą na Cyprze, w której udziały posiada podmiot z siedzibą w Rosji stanowi formę nadużycia zwolnienia z Dyrektywy (wyplata dywidendy do Rosji bez pośrednictwa cypryjskiej spółki nie korzystałaby ze zwolnienia z opodatkowania na podstawie Dyrektywy), tym samym odmówił prawa do zwrotu podatku WHT. **Jednakże, równocześnie Sąd podkreślił, że w takim przypadku organy podatkowe powinny zweryfikować możliwość zastosowania stawki podatku wynikającej z austriacko-rosyjskiej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania** (przykład *look through approach* oparty na przepisach umów o unikaniu podwójnego opodatkowania).

<p>Hiszpania</p>	<p>W Hiszpanii brak jest specyficznych regulacji, w tym wytycznych organów podatkowych w zakresie możliwości stosowania koncepcji <i>look through approach</i>. Niemniej, hiszpańskie organy podatkowe w trakcie nieoficjalnych rozmów prowadzonych z podatnikami akceptują podejście, że jeżeli odbiorca płatności nie jest rzeczywistym właścicielem, ale struktura grupy nie prowadzi do nadużycia prawa (tzw. treaty shopping) to płatnik powinien mieć prawo do zastosowania niższej stawki lub zwolnienia w oparciu o UPO lub krajowe przepisy szczególne.</p> <p>Dla przykładu – jeżeli spółka A (płatnik) wypłaca odsetki do swojego udziałowca spółki B (odbiorca płatności), który nie jest ich rzeczywistym właścicielem, bowiem odsetki są automatycznie przekazywane do udziałowca spółki B – spółki C, która jest rzeczywistym właścicielem odsetek, niemniej zasady opodatkowania byłyby analogiczne gdyby płatnik spółka A wypłacała należności odsetkowe do spółki C (zakładając, że spółka C byłaby jej bezpośrednim udziałowcem), to nie ma podstaw by odmawiać korzyści traktatowych lub wynikających z dyrektyw spółce B. Innymi słowy, dla celów stosowania przepisów przyjmuje się, że jeżeli wprowadzenie do struktury odbiorcy należności nie prowadzi do nadużycia prawa – brak jest podstaw do kwestionowania faktury prowadzenia działalności gospodarczej przez taki podmiot i odmowy preferencji w zakresie opodatkowania WHT.</p> <p>Podsumowując, dla hiszpańskich organów podatkowych kluczowe jest czy struktura grupy prowadzi do unikania opodatkowania, a nie czy odbiorca płatności jest jej rzeczywistym właścicielem.</p> <p>W Hiszpanii brak jest również przepisów dotyczących możliwości oceny statusu zagranicznego odbiorcy płatności na cele stosowania zwolnienia / niższej stawki WHT na gruncie skonsolidowanym.</p> <p>Należy jednak wskazać, że art. 5 hiszpańskiej ustawy o podatku dochodowym (CIT) zawiera przepisy dotyczące oceny (na cele stosowania przepisów CIT), czy dany podmiot prowadzi działalność gospodarczą (tj. rozumianą jako inną niż opierającą się wyłącznie na otrzymywaniu pasywnego dochodu). Zasadniczo, wymóg prowadzenia działalności gospodarczej sprowadza się do analizy czy podmiot zarządza aktywami / posiada personel niezbędny do prowadzenia działalności produkcyjnej lub usługowej. Jednocześnie, jeżeli podmiot ten należy do grupy kapitałowej, taką analizę należy przeprowadzić na gruncie skonsolidowanym (tj. z uwzględnieniem zasobów jednostek powiązanych bez względu na miejsce ich rezydencji).</p>
-------------------------	--

<p>Holandia</p>	<p>Podobnie jak w Polsce, możliwość zastosowania zwolnienia z Dyrektywy P/S dla wypłacanych dywidend podlega weryfikacji w oparciu o klauzulę nadużycia prawa. W przypadku, w którym odbiorca płatności nie spełnia przesłanek uznania za rzeczywistego właściciela dywidend (brak zaplecza osobowo-majątkowego, czy elementu prowadzenia rzeczywistej działalności gospodarczej) holenderskie organy podatkowe pomijają taki podmiot w ramach weryfikacji (niejako należy przyjąć domniemanie, że podmiot taki nie istnieje), a weryfikację przeprowadza się w stosunku do kolejnych podmiotów w strukturze.</p> <p>Pominięcie podmiotu pośredniczącego, pozwala na przyjęcie domniemania, że kolejny podmiot posiada udziały w podmiocie wypłacającym w sposób bezpośredni, co przy spełnieniu pozostałych warunków formalnych, w tym posiadania statusu rzeczywistego właściciela daje podstawy do zastosowania zwolnienia.</p> <p>Co do zasady Holandia nie nakłada podatku WHT na wypłaty odsetek, z wyjątkiem sytuacji wypłat do krajów znajdujących się na tzw. czarnej liście (w tym w sytuacji, jeżeli spółka z siedzibą w UE została utworzona wyłącznie w celu uniknięcia pobrania takiego WHT).</p> <p>Niemniej, Holandia wprowadziła szczególne regulacje związane z prawem do rozpoznanie odsetek płaconych do podmiotów powiązanych jako kosztów podatkowych. Mianowicie, w sytuacji, w której odsetki płacone są z tytułu długu wykorzystywanego dla określonych transakcji nie mogą stanowić kosztu podatkowego (np. w przypadku zaciągnięcia długu w celu wypłaty dywidendy). Regulacja ta daje kolejny ciekawy przykład zastosowania podejścia <i>look through approach</i>. Wyjątkiem od wskazanego ograniczenia jest bowiem sytuacja, w której odsetki te podlegają w kraju odbiorcy odpowiedniemu poziomowi opodatkowania. Jednocześnie, w przypadku, w którym odbiorca odsetek nie jest ich rzeczywistym właścicielem (np. finansowanie typu back to back) poziom opodatkowania weryfikowany jest na poziomie kolejnych pożyczkodawców (odbiorców odsetek). Takie podejście zostało oficjalnie potwierdzone w dekrete Holenderskiego Sekretarza Stanu ds. Finansów (De Staatssecretaris van Financiën) z dnia 3 kwietnia 2013 r.</p> <p>Dodatkowo, analiza <i>substance</i> odbiorcy płatności przeprowadzana jest z uwzględnieniem substancji podmiotów powiązanych z siedzibą w tej samej jurysdykcji co odbiorca płatności (substancja podmiotów powiązanych niejako przechodzi na odbiorcę płatności). Wskazane podejście wynika z praktyki organów podatkowych (nie jest sformalizowane w postaci oficjalnych instrukcji czy objaśnień) i zostało wypracowane w trakcie</p>
------------------------	---

	<p>dyskusji prowadzonych przez holenderskich doradców podatkowych z Ministerstwem Finansów.</p> <p>Biorąc pod uwagę, że zwolnienie z podatku u źródła wypłacanych dywidend jest rozwiązaniem stosunkowo nowym w Holandii (wprowadzone w 2018 r.) brak jest orzecznictwa sądów administracyjnych potwierdzających prawidłowość wypracowanego podejścia.</p>
<p>Luksemburg</p>	<p>Luksemburg, podobnie jak inne europejskie jurysdykcje podatkowe, wprowadził środki zmierzające do ograniczenia nadużycia prawa / oszustw podatkowych związanych z wykorzystaniem preferencji w zakresie WHT w przypadku sztucznych struktur. Wprawdzie, Luksemburg nie wprowadził szczególnych przepisów w zakresie stosowania <i>look through approach</i>, niemniej zdaniem luksemburskich doradców podatkowych taka praktyka wynika z charakteru klauzul implementowanych w celu ograniczenia nadużycia prawa.</p> <p>Przykładowo, zgodnie z § 6 <i>Steueranpassungsgesetz</i>, w przypadku, w którym dochodzi do nadużycia prawa – podatek powinien zostać pobrany na podstawie takiego stanu rzeczy, który mógłby zaistnieć, gdyby transakcja została przeprowadzona wyłącznie w celach gospodarczych (a nie unikania opodatkowania). Innymi słowy, jeżeli wypłata należności spełnia przesłanki do uznania, że nastąpiła wyłącznie w celach skorzystania z preferencji podatkowych (<i>treaty shopping</i>) należy pominąć odbiorcę płatności, a płatnik powinien mieć prawo zastosowania przepisów obowiązujących między krajem płatnika a krajem rzeczywistego właściciela płatności.</p> <p>Dodatkowo, należy wspomnieć, że możliwość zastosowania klauzuli obejścia prawa wprowadzonej celem ograniczenia praktyk nadużycia zwolnień dyrektywowych (tj. art. 166 §2bis luksemburskiej ustawy o CIT) zgodnie ze stosowaną praktyką powinna być rozumiana w sposób adekwatny do funkcji pełnionych przez odbiorcę należności. Innymi słowy wymogi w zakresie <i>substance</i> w przypadku spółki holdingowej / finansowej powinny być adekwatne do zakresu i celu takiej działalności (przykładowo spółka holdingowa zarządzająca aktywami w postaci udziałów w podmiotach powiązanych nie potrzebuje pełnoetatowego pracownika).</p>

<p>Niemcy</p>	<p>Niemcy jako jeden z nielicznych krajów UE przeszedł największe zmiany, jeśli chodzi o zasady stosowania preferencji w zakresie WHT. Aktualne podejście (wynikające ze stanowiska Niemieckiego Ministerstwa Finansów) jest co do zasady oparte o weryfikację odbiorcy płatności na gruncie skonsolidowanym (z uwzględnieniem cech organizacyjnych, gospodarczych lub innych istotnych cech podmiotów powiązanych ze spółką).</p> <p>Historycznie w Niemczech wprowadzone zostały przepisy ograniczające prawo do stosowania obniżonych stawek lub zwolnienia z podatku u źródła w oparciu o art. 50d ust. 3 ustawy o niemieckim podatku dochodowym (niem. Einkommensteuergesetz).</p> <p>Regulacja ta wprowadziła tzw. test substancji biznesowej. Zgodnie ze wskazanym przepisem odbiorca płatności (spółka zagraniczna) nie ma prawa do zwolnienia z podatku u źródła, gdy udziały w tej spółce posiadają osoby (podmioty), którym zwrot lub zwolnienie nie przysługiwałyby, gdyby uzyskiwały te dochody bezpośrednio oraz brak jest gospodarczych lub innych znaczących powodów uzasadniających pośredniczenie spółki (odbiorcy płatności) lub spółka ta nie uczestniczy w transakcjach gospodarczych zawieranych w celach biznesowych adekwatnych do celu prowadzonej przez nią działalności. Przy czym, zgodnie z pierwotnym brzmieniem przepisu decydująca jest wyłącznie sytuacja spółki zagranicznej (odbiorcy płatności); nie są brane pod uwagę cechy organizacyjne, gospodarcze lub inne istotne cechy podmiotów powiązanych ze spółką. Uznaje się, że spółka niebędąca rezydentem nie prowadzi rzeczywistej działalności, gdy uzyskuje dochody brutto z zarządzania aktywami lub przenosi swą główną działalność na osoby trzecie.</p> <p>Przepisy te zostały uznane przez TSUE za niezgodne z prawem Wspólnotowym²¹. TSUE uznał, że „artykuł 1 ust. 2 dyrektywy Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich zmienionej dyrektywą Rady 2006/98/WE z dnia 20 listopada 2006 r. w związku z art. 5 ust. 1 tej dyrektywy z jednej strony oraz art. 49 TFUE z drugiej strony należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom podatkowym państwa członkowskiego, tego rodzaju, co przepisy rozpatrywane w postępowaniu głównym, zgodnie z którymi, wówczas gdy udziały w spółce dominującej niebędącej rezydentem posiadają osoby, którym zwrot lub zwolnienie</p>
----------------------	--

²¹ Wyrok Deister Juhler.

z poboru podatku u źródła nie przysługiwałyby, gdyby uzyskały one bezpośrednio dywidendy od spółki zależnej będącej rezydentem, odmawia się zwolnienia z podatku od dochodów kapitałowych z tytułu wypłaconych dywidend tej spółce dominującej, w przypadku, w którym spełniona jest jedna z przesłanek ustanowionych w tych przepisach”.

Ponadto, TSUE wskazał, iż „odmiennie niż przewidują to przepisy rozpatrywane w postępowaniu głównym, stwierdzenie tego rodzaju konstrukcji wymaga przeprowadzenia każdorazowo całościowego badania danej sytuacji dotyczącej takich elementów, jak cechy organizacyjne, gospodarcze lub inne cechy grupy spółek, do której należy dana spółka dominująca oraz struktur i strategii owej grupy”.

Podejście TSUE zostało ponownie potwierdzone w postanowieniu TSUE w sprawie GS, gdzie dodatkowo TSUE podkreślił, iż organy podatkowe zobowiązane są do uwzględnienia całościowo struktury grupy jak i przyjętej w ramach tej grupy strategii²².

W odpowiedzi na wyrok TSUE, Niemieckie Ministerstwo Finansów („**BMF**”) wydało wytyczne w zakresie stosowania przepisów, tak by nie naruszały prawa UE. W szczególności BMF wskazał, że:

- uzyskiwanie jedynie pasywnego dochodu nie przesądza o braku substancji biznesowej pod warunkiem, że spółka rzeczywiście wykonuje przysługujące jej prawa właścicielskie;
- nie jest koniecznym bym spółka posiadała biuro, dyrektorów czy inny personel – spółka może wykorzystywać w tym zakresie zasoby grupy (tj. innych spółek powiązanych) niemniej spółka powinna być w stanie udowodnić, że wykonuje czynności związane z zarządzaniem posiadanymi aktywami;
- zdanie 2 artykułu 50d ust. 3 (wskazane powyżej) nie stosuje się, co oznacza, **że przy ocenie substancji danej spółki należy brać pod uwagę cechy organizacyjne, gospodarcze lub inne cechy grupy spółek, do której należy dana spółka dominująca oraz struktur i strategii owej grupy (tj. spojrzenie na działalność danej spółki na gruncie skonsolidowanym).**

Podsumowując, aktualnie podejście niemieckich organów w zakresie stosowania niższej stawki / zwolnienia WHT zostało znacznie złagodzone, tak by było zgodne z przepisami UE. Co więcej, niemieckie organy podatkowe wprost dają prawo badania substancji podmiotów powiązanych jak i całokształtu działalności danej grupy kapitałowej w celu oceny działalności odbiorcy należności (tj. czy działanie innych podmiotów oraz strategia grupy

---

²² Postanowienie GS.

	<p>uzasadniają ekonomicznie istnienie odbircy płatności, w tym dokonywanie płatności na jego rzecz).</p> <p>Warto nadmienić, że wskazane podejście (<i>consolidated substance</i>) było już wcześniej stosowane przez niemieckie organy podatkowe - podobny zapis został bowiem wprowadzony do niemiecko-holenderskiej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania: <i>for the purpose of applying German national tax legislation to a Netherlands company on the basis of Article 23, the Federal Republic of Germany will treat associated enterprises in the Netherlands on a consolidated basis</i>²³.</p>
<p>Republika Czeska</p>	<p>Koncepcja <i>look through approach</i> została wypracowana przez Ministerstwo Finansów już w 2006 r. jako odpowiedź na liczne wątpliwości związane w szczególności z opodatkowaniem zagranicznych podmiotów nie będących podatnikami (spółki transparentne podatkowo) będącymi odbiorcami należności.</p> <p>Niemniej jednak, wytyczne Czeskiego Ministerstwa Finansów nr D-286 z dnia 1 września 2005 r. dotyczące opodatkowania przychodów ze źródeł na terenie Republiki Czeskiej podatników nie będących rezydentami odnoszą się przede wszystkim do kwestii zasad opodatkowania rzeczywistych właścicieli.</p> <p>Zgodnie ze stanowiskiem czeskiego Ministerstwa Finansów stawki lub zwolnienie wynikające z umów o unikaniu podwójnego opodatkowania lub przepisów krajowych implementujących Dyrektywy UE należy stosować do rzeczywistego właściciela tych przychodów i dochody te muszą być uważane w kraju jego rezydencji za dochód tego podmiotu.</p> <p>Fakt posiadania statusu rzeczywistego właściciela dochodu powinien zostać udowodniony na podstawie:</p> <ul style="list-style-type: none"> - certyfikatu rezydencji, - oświadczenia odbiorcy należności, że jest rzeczywistym właścicielem dochodów i zgodnie z ustawodawstwem danego kraju jest traktowany jako jego dochód podatkowy, - innych dowodów potwierdzających spełnienie pozostałych wymogów formalnych. <p>Podobne zasady stosuje się również w przypadku wypłat do spółek transparentnych podatkowo, dla celów stosowania zasad wynikających z UPO / czeskich przepisów podatkowych w stosunku do poszczególnych wspólników / beneficjentów danej płatności. W takim przypadku płatnik jest zobowiązany jest do uzyskania:</p>

²³ Punkt 4 artykułu XV załącznika do Umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania zawartej pomiędzy Republiką Federalną Niemiec a Królestwem Niderlandów z dnia 12 kwietnia 2012 r.

- certyfikatu rezydencji wspólnika,
- oświadczenia odbiorcy należności, że jest rzeczywistym właścicielem dochodów i zgodnie z ustawodawstwem danego kraju jest traktowany jako jego dochód podatkowy,
- dowody potwierdzające, że konkretna część dochodu przypada na danego wspólnika,
- inne dowody potwierdzające spełnienie pozostałych wymogów formalnych.

Równocześnie, 3 marca 2006 r, czeskie Ministerstwo Finansów wydało pismo dotyczące praktycznego stosowania Wskazówek nr D-286 do opodatkowania dochodów pochodzących ze środków na terenie Republiki Czeskiej.

Czeskie Ministerstwo Finansów potwierdziło, że wspólnicy mają prawo stosować umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania (niższa stawka lub zwolnienie), a także przepisy szczególnie w oparciu o domniemanie, **że udział posiadany jest bezpośrednio przez beneficjenta rzeczywistego.**

Jeżeli zagraniczna jednostka posiada udziały spółki lub spółdzielni czeskiej i wspólnikiem danej jednostki zagranicznej (bezpośrednio lub poprzez inną podatkowo transparentną jednostkę zagraniczną) jest zagraniczny rezydent podatkowy (osoba fizyczna lub spółka będąca podatnikiem), wówczas do celów podatku dochodowego, przy zastosowaniu transparentności, odpowiednią część tego udziału (tj. udziału jednostki transparentnej podatkowo w np. czeskiej sp. z o.o.) należy uważać za posiadany bezpośrednio przez tego zagranicznego rezydenta podatkowego) – tłumaczenie własne.

Opisane wytyczne – co do zasady – referują do zasad opodatkowania podatników otrzymujących należności za pośrednictwem spółek transparentnych podatkowo, to jednak biorąc pod uwagę aktualne trendy w zakresie zwalczania nadużyć podatkowych zdaniem czeskich doradców podatkowych powinny znaleźć analogiczne zastosowanie w przypadku podatników otrzymujących należności za pośrednictwem spółek nietransparentnych niespełniających warunków uznania za rzeczywistego właściciela (dotyczy to zarówno stosowania UPO jak i zwolnienia z Dyrektywy IR oraz Dyrektywy PS)..

Włochy	<p>We Włoszech również brak jest przepisów dotyczących możliwości zastosowania koncepcji <i>look through approach</i>. Niemniej, w określonych sytuacjach jej stosowanie jest zauważalne w praktyce włoskich organów podatkowych.</p> <p>Przykładowo, zasady zastosowania <i>look through approach</i> w kontekście klauzuli rzeczywistego właściciela zostały pośrednio przedstawione w odpowiedzi nr 423 włoskiego organu podatkowego (<i>Agenzia delle Entrate</i>) na pytanie podatnika (instytucja zbliżona do interpretacji indywidualnych).</p> <p>Interpretacja dotyczyła możliwości skorzystania ze zwolnienia z opodatkowania u źródła odsetek wypłacanych na rzecz holenderskiego banku, który zawarł umowę subpartycypacji ze spółką sekurytyzacyjną. W efekcie, część odsetek płaconych przez włoskiego płatnika na rzecz banku była następnie przekazywana na rzecz spółki sekurytyzacyjnej.</p> <p>W interpretacji organ podatkowy uznał, iż w przypadku, w którym zwolnienie z podatku u źródła nie jest uzależnione od posiadania przez odbiorcę należności statusu rzeczywistego właściciela brak jest podstaw do stosowania koncepcji <i>look through approach</i>. Płatnik bowiem ma prawo do zastosowania zwolnienia w stosunku do odbiorcy płatności niezależnie od tego czy jest on ich rzeczywistym właścicielem.</p> <p><i>A contrario</i>, włoski organ podatkowy potwierdził, że podejście <i>look through approach</i> należy stosować w przypadku, w którym zastosowanie stawki podatku lub zwolnienia zostało uzależnione od posiadania statusu rzeczywistego właściciela przez ich odbiorcę.</p>
---------------	---

/-/

Paweł Toński - Prezes Zarządu
pawel.tonski@stowarzyszeniepink.org.pl

Agnieszka Hryniewicka-Jachowicz
Dyrektor Operacyjny/Członek Zarządu
agnieszka.jachowicz@stowarzyszeniepink.org.pl

Arkadiusz Rudzki - Członek Zarządu
arkadiusz.rudzki@stowarzyszeniepink.org.pl

Katarzyna Steiner - Członek Zarządu
katarzyna.steiner@stowarzyszeniepink.org.pl

Polska Izba Nieruchomości Komercyjnych

---

www.stowarzyszeniepink.org.pl
kontakt@stowarzyszeniepink.org.pl